

דברי הכפר

עוד מעט בחירות מצעד המסיכות רק מתחיל

תחת דמוקרטיה, כל מפלגה תמיד מקדישה את מירב הכוחות שלה, כדי לנסות ולהוכיח שהמפלגה השנייה אינה ראויה להנהיג, ושתי המפלגות בדרך כלל מצליחות, וצודקות.

- הנרי לואיס מנקן

ההבדל בין דמוקרטיה לדיקטטורה הוא שבדמוקרטיה אתה קודם בוחר, ואחר כך ממלא פקודות. בדיקטטורה אתה לא חייב לבזבז את זמנך על בחירות.

- צ'ארלס בוקובסקי

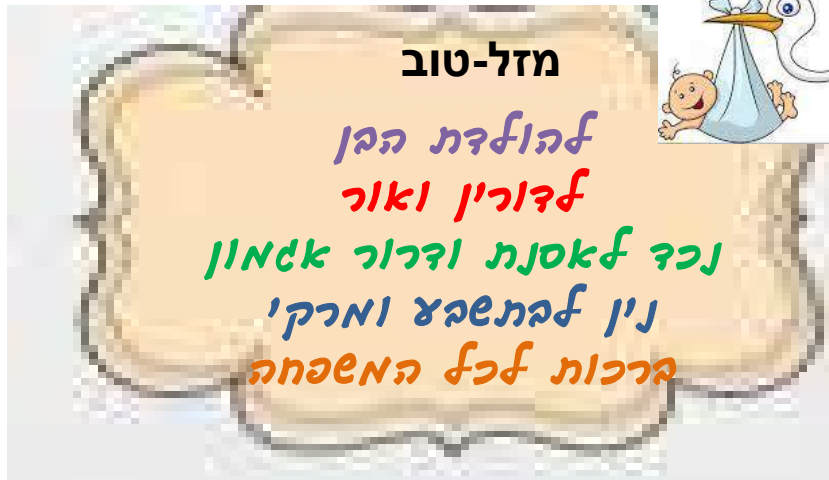
לתת זכות הצבעה להמונים, זה כמו לתת את ניהול הבית לידי הילדים.

- אוטו פון ביסמארק

גיליון מס' 2561 כ"ב אדר ב' תשע"ט * 29 במרץ 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

תודות לצילה אשת החזון

/ יהודה עדר

לפני כחמש שנים אמא בטי נכנסה לבית יונתן.
 היה ברור שיהיה קשה ,
 אבל צילה וצוות האחיות והאחים היו נפלאים וצלחנו את זה.
 ועדיין צולחים בהצלחה ענקית.
 עם כל הקושי אמא ממש מוגנת ובטוחה בבית יונתן.
 דבר אחד הפריד ביננו לבין הנצח:
 עמדו לסגור את בית יונתן. התקן אומר 36 מיטות או סגירה.
 מי חלם שאפשר יהיה לגייס את הכסף ואת הכוחות ולהגיע השבוע ליעד.
 התשובה: צילה.
 אני יודע, כי עברתי איתה את כל ההתלבטויות והקשיים.
 צילה בדרכה הייחודית והעוצמתית גייסה כספים ואת כל המערכת הקיבוצית
 והארצית לטובתה.
 כל הזמן שמעתי ממנה כמה קשה הולך להיות. היה קשה אבל..
 תמיד צילה בשיא הצניעות סוחבת את העגלה ללא עצור.
 כל מחמאה שהערפתי עליה נתקלה מצידה במשפט: "חכה חכה אנחנו עדיין לא
 שם".

צילה אנחנו שם!!!
 תודה ענקית לך אשת החזון. אוהבים אותך ומחבקים אותך
 את עשית הבדל עצום בחיים שלנו.
 של משפחת עדר וכל משפחת בית יונתן.
 תודה תודה תודה!

באהבה בשם כולם, יהודה הבן של בטי עדר ומשפחתו

**אנו משתתפים בצערם של
טל ורננה חייט
וכל בני המשפחה**

**עם פטירתו בטרם עת של האב
אריה קול ז"ל**

שלא תדעו עוד צער

את ההורים אריה ושולי, הכרתי בחתונה של טל ונדב. והתאהבתי. לא ראיתי אותם מאז ואני זוכרת מאוד, את הרגע שנגעו בלבי.

מבעד לצער הפרידה, מאבא אריה ז"ל, נותרה לנו הגאווה על שזכינו לחיות במחיצתן של שתי בנותיו המיוחדות והייחודיות, שמקימות כאן שתי משפחות, עם שניים מבנינו הטובים, טל ונדב

רננה ואורי

טל ונדב

אמא שולי

דורית ומיכי חייט

לבנו ותנחומנו, עימכם בצערכם.

אחרי מותי / חיים נחמן ביאליק

אחרי מותי סיפדו ככה לי:
"היה איש - וראו: איננו עוד:
קודם זמנו מת האיש הזה,
ושירת חיינו באמצע נפסקה
וצר! עוד מזמור אחד היה לו -
והנה אבד המזמור לעד,
אבד לעד!

נפגשים במפגש...

השבוע התחיל באופן מאתגר עם הפסקת החשמל הארוכה ביום שני. אנחנו לא נבהלנו והתאמנו את הפעילות שלנו בהתאם... העברנו את ארוחת הצהריים ליום ראשון על מנת שנוכל לאכול אכול חם וטוב יחדיו בניחותא וחברותא. היה מרענן לפתוח את השבוע ככה

הצטערנו כולנו עם לכתו בטרם עת של אביה של טל חייט-קול אשר מדריכה ומלווה אותנו קרוב ל-7 שנים בשיעור התעמלות. ואנו שולחים לה ולמשפחתה חיבוק גדול ותומך מכווולנו

סדנת טלפונים ניידים-

בחודשים האחרונים מועברת אצלנו סדנת טלפונים ניידים. הסדנא מונחית ע"י נהר ואלה שמתנדבים אצלנו מהמכינה. במהלך הסדנא עסקנו בנושאים שונים, מתפעול בסיסי, שליטה בוואטסאפ ועד גלריה, עריכת תמונות ועוד ועוד.

בשבועות הקרובים נעסוק באפליקציות שונות ורלוונטיות אבל רגע לפני שנצלול לעולם האינסופי של האפליקציות נקנח בעולם האימוג'ים-

הנכם מוזמנים להרצאה מעניינת ומשעשעת

על עולם האימוג'ים

מי משתמש יותר באימוג'ים?

סקירה היסטורית

מהו אימוג'י?

פירושים שונים שימושים ועוד עוד

הרצאה מהנה גם למי שלא משתמש בהודעות או אימוג'ים

יום שני הקרוב 1/4 בשעה 10:00 במפגש

אחצרות+

**קבוצת אימהות (60+) ובנותיהן (30+)
 שנועדה לחוות, ליצור, להקשיב, להתחבר ובעיקר להיות ביחד
 במטרה לחזק את הקשר**

נעסוק בהבטים שונים של קשר אם-בת, תפקידים במשפחה, נשיות ומיניות, גבולות, העצמה, התפתחות אישית, התמודדות עם קונפליקטים ועוד. המפגשים יועברו בדרך חווייתית באמצעות כלים הלקוחים מעולם התנועה, היצירה והאומנות.

8 מפגשים שבועיים בשעות 17:00-19:00 בבית ותיקי הגליל בתל-חי
 המפגש הראשון יתקיים ביום ראשון 28.4.19
 (המפגשים הבאים: 5.5, 12.5, 19.5, 28.5, 2.6, 11.6, 16.6)
מחיר הסדנה: 400 ש"ח בלבד למשתתפת לכל המפגשים

מנחות הקבוצה:

רעות ברן- מטפלת בתנועה ופסיכותרפיסטית
 עדי חזן- עו"ס יחידה טיפולית

לפרטים ולהרשמה:

עדי חזן 052-3781840 • adih@galil-elion.org.il
 רעות ברן 052-3791696 • reut.baran@gmail.com

החרק הקטן הזה יצא בבוקר שבת האחרון לתעופה היומית עם כל החבר'ה שלו, כפי שהרבה מכם ראו בימים האחרונים. פתאום הוא (היא?) התעייף ונחת, תשוש, על אדמת החניה לפני ביתי. ראיתיו, חמלתי עליו והחלטתי להצילו. הבאתי איתי אמבולנס (קופסא קטנה מפלסטיק) הכנסתי אותו לתוכה והבאתי אותו לטיפול נמרץ בסלון ביתי. לדאבוני הוא לא החזיק מעמד ונפטר שם בטיפול הנמרץ מפלסטיק.

לפני שקברתי אותו באשפה, צילמתי אותו. עכשיו, האם מישהו יכול להגיד לי מי הוא? ומה הוא? ולמה הוא?

מקס מדר

עצה אלכרו

במלאות שנה לפטירתו של חברנו
 שבי מלרחי ז"ל
 אנו מלאינים את כל הציבור הרחב להשתתף
 איתנו
 בערב הליכרון שיתקיים ביום חמישי 4.4.2019
 בלילה הקיבוצי.
 התכנסות בשעה 19:45
 התחלת הערב 20:00
 בערב זה, נילכר באישיותו המיוחדת ובפועליו
 החברתיים והאנושיים.

כיבוד יולד

מקווים לראותכם
 המשפחה

(הערב בהפקת אביטל שובל)

סדר פסח נזסח יגזר

קונצרט מחווה ליהודה שרת
במלאת 40 שנה למותו

יום שני 15.4.19 | 19:00
אולם אופרה, מלון פסטורל, כפר בלום

הכוח לשקט שמורה rotemidco.il

בהשתתפות:
מקהלת הגליל העליון
עם מקהלת הילדים והנוער "נונה"
בניצוחה של נתלי גולדברג
מנחה ומספר: מוקי צור

סולנים:

יעלה אביטל - סופרן
הלל זהבי - בריטון

נגנים:

תלם חורין - קלרניט
עדי קייזר - חליל
אורית מסר / עדיאל שמיט - צ'לו
צביקה פוגל - פסנתר
קריאה: שרי לוגסי
מנצח: רון זרחי

לרכישת כרטיסים:
tickets.galil-elion.org.il

הטבה מיוחדת לוותיקי הגליל,
תושבי מ.א הגליל העליון

מחיר כרטיס לאזרחים ותיקים
(עם הסעה או ללא הסעה) 50 ₪

הרשמה בעמותת ותיקי הגליל:

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• קו 73

והרי החדשות: החדשות אולי לא כל כך מרעישות, כי בינתיים קו 73 עדיין לא נכנס לכפר הנשיא, אבל עלינו שלב במאבק: שלב התקשורת. כתבנו בצפון גיא ורון השתכנע שיש כאן אייטם ושידר כתבה בנושא. החיסרון בכתבה היה שהיא שודרה בגל"ץ בשעת בוקר מוקדמת יחסית (מקווה שהנהגים בדרכים שמעו אותו). היתרון הגדול של הכתבה היה, שהוא הרחיב את היריעה ושיתף גורמים נוספים ביחס לצרכים של יישובים בגליל העליון, ועל כך שהנושא יעלה בוועידת הגליל.

נמשיך לנדנד!

• פורים

בשעת כתיבת הדברים האלה (שעת בוקר בקפה לנדזור, ביום הפסקת החשמל, כאשר חצי מהשולחנות כאן תפוסים על ידי אנשי כפר הנשיא שבאו לכאן עם המחשבים שלהם...) בשעה זאת, עדיין אנו לפני המסיבה הגדולה שתתקיים ביום ששי. אפשר עכשיו רק לדבר על חגיגות פורים הנפלאות שהיו לנו בשבוע שעבר. משלוחי מנות איש לרעהו. ארבעים משפחות פלוס המכינה והשומר החדש לקחו חלק במפעל זה. איזה כיף היה לתת ולקבל, וליצור עוד קשר עם הדור הצעיר בכפר הנשיא. כל הכבוד לקרין איילון ולנועה לוי (מההרחבה) על ההפקה.

בערב החג קיימנו את קריאת המגילה, שחזרה להיות המסורת של פעילות עצמית של כפר הנשיא. ההשתתפות הייתה רבה. קריינים רבים, מתוכם 12 מהמכינה והשומר החדש! עכשיו צריך לעשות הערכה של הערב הזה, על מנת לשמר את הטוב שבו ולשפר את הטוב לטוב מאד.

זהו קול קורא לכל מי שמוכן להיפגש לצוות הערכה כזה, אנא פנו אלי.

בחג עצמו נשברו כל השיאים! העדלאידע המושקעת והיפהפיה ביזמתה וניצוחה של נעמי בן אמוץ, וביצירה אמנותית לעילא ולעילא של יבין בן רשף ושוני וואלאך, אחר כך הקרנבל בניצוחם של חברי המכינה. אני לא הפסקתי להתפעל מעושר הרעיונות, מהביצוע המושקע, מההפעלה על ידי כל חברי המכינה (ובסיועו של הדס ווייסבקר – אין עליך הדס!). ובכל אלה, אילן מדינה עושה לנו שמח עם ההגברה ושירי החג.

למחרת השיקשוק, שמפני שהוא כל כך חביב, אפילו השמים מתפעלים ומארגנים לו מזג אויר אביבי ונפלא.

בקיצור – חג עמוס ומוצלח עבר על כולנו, וזאת עוד לפני המסיבה הגדולה. אין ספק יש לנו חיי תרבות עשירים ומגוונים.

• Big small

הבחירות מתקרבות, ואנחנו מצויים במתקפה רבתי על ה- ששששמאל. כן צריך לבטא את כל הssss כי רק כך אפשר לשמוע כמה הדובר ששששונא את הששששמאל. הששששמאל מאיים על כל דבר טוב במדינה.... הששששמאל הביא את הערבים לקלפיות באוטובוסים בבחירות האחרונות, ועוד ועוד פשעים נוראים שהשששמאל עשה.

אז אני מודה ומתוודה: אני שמאל גדול (big small). אני מאמינה בשתי מדינות לשני עמים, אני מתנגדת לשלטון על עם אחר, אני רוצה שהמשאבים של המדינה יתחלקו באופן שוויוני יותר, אני בעד שירותים שהמדינה מעניקה לחולים, לנכים ולכל מי שתלוי בנדיבות לבה של המדינה ובשירותים של הפקידים למיניהם. אם זהו שמאל אז, כן – אני שמאלנית.

• נעמי פולני

סוף סוף נעשה צדק! אושיית התרבות הארץ ישראלית והישראלית, המקצוענית ללא פשרות. המורה הגדולה של מיטב אמני הבמה שלנו בשבעים השנים האחרונות, נעמי פולני – זוכה בפרס ישראל.

נעמי פולני שהגיעה עד פת לחם, שנזקקת לטובות של אנשים, זוכה גם בהכרה, וגם במענק כספי, לא גדול מאד, אבל יכול לתת לנעמי את התמיכה הכספית שהיא זקוקה לה.

ובהקשר זה, אני חושבת על יוצרים גדולים שתרומתם לתרבות הישראלית היא עצומה, שרבים מהם לא רק שאינם יכולים לגמור את החודש, הם בקושי מתחילים אותו. שכן סופרים שמקבלים ענקי הספרות, הוא מעליב, ואינו מאפשר חיים בכבוד. אלה ביניהם, שיש להם מקצוע נוסף, שהם יכולים להרצות במקומות יוקרתיים, או באוניברסיטה, או להיות פרזנטורים של חברות ומותגים, אלה מהם שעבדו כשכירים וצברו פנסיה לעת זקנה, יכולים להמשיך להיות אמנים יוצרים וגם להתפרנס. אבל לא כולם מוכשרים לכך, וחלקם עברו מזמן את גיל העבודה, ואין להם הכנסה קבועה. אנחנו איננו יודעים לתגמל כראוי את אלה שמעשירים את רוחנו ואת תרבותנו.

• בחוג לספרות

החוג לספרות המתקיים כבר 14 שנים, הרחיב את פעילותו השנה: פעם בחודש, בערך החוג מארח מישו שמדבר על "אהבת הספר" שלו. עד כה ארחנו את רחל גינת ואת רותי עמית. שתיהן דברו על אותו הנושא וכל אחת נתנה הרצאה, שבעקבותיה שיחה, אחרת לגמרי.

המרצים הקרובים שיבואו אלינו הם דודו פלמה ביום שלישי 2.4 בשעה 16.30 (במפגש) ועודד פלד, שירצה בקרוב מאד. דודו ידבר על הדרכים לצרוך אמנות (כולל ספרות) ועודד, שכבר התארח אצלנו לפני שנים, ידבר כמשורר ומתרגם. כולם מוזמנים, גם אלה שאינם משתתפים קבועים בחוג. יהיה מעניין. כדאי לכם לבוא.

תמר וולפין

נעים להכיר / מיכל אשחר

פתרון החידה משבוע שעבר –

והשבוע, עם השם והתמונה: **ליאת חן**

תושבת, גרה בשכונת חרמון

איך הגעתי לקיבוץ

במקור אני מחצור.

הגעתי לכאן בעקבות בן זוג שהיה גר כאן.

לפני כן לא ידעתי על קיומו של המקום הזה. כשנפרדנו, הוא עזב ואני נשארתי. זה היה לפני 15 שנים. מהיום הראשון שנכנסתי לקיבוץ אמרתי – וואו, מה זה המקום הזה, אין דברים כאלה. פשוט התאהבתי בו מהרגע הראשון.

מה אני עושה בחיים

בתחילת דרכי בקיבוץ, עבדתי כאן במערכת החינוך, כסייעת בגנים וכמדריכה בחינוך הבלתי פורמלי. זה עשה לי רצון לגדל כאן את הילדים, כך ראיתי את החיים שלי.

היום אני עובדת במשרד עו"ד באיזור, אני לא עו"ד אבל אני מנהלת מחלקה.

קרובי משפחה בקיבוץ

בעלי - איציק. ובתי עמנואל, בגנון שחף.

יש לנו חברים טובים שהם כמו משפחה – משפחות במנולק וזפרני, שהם חברי ילדות, עם דנה ממש גדלנו יחד מכיתה א'.

כמה מילים על הקיבוץ

יש פה חיי קהילה מדהימים, קהילה מדהימה. ההון האנושי כאן מנצח את הכל. לפעמים יש מצבים שאני שואלת את עצמי, למה אני נלחמת כדי לגור במקום הזה, אבל זה באמת משהו שחשוב לי – הקהילה, האנשים, הפתיחות לקבל את השונה והאחר, את זה לא ראיתי בקיבוצים אחרים. השקט, השלווה, הפינה שלנו... לגדל ילדים בקיבוץ זה גן עדן.

משהו שאני רוצה לספר

הרבה שנים רציתי מאוד להתנדב ולעשות משהו שיש לו ערך מוסף, אבל תמיד לא היה זמן, הייתי צריכה לעבוד, להתפרנס. לפני כמה חודשים, דרך חברה בפייסבוק שקישרה אותי, התחלתי להתנדב בעמותה שנקראת "יחד למען החייל", שדואגת לאוכל, לשמיכות, כל מה שחיילים צריכים, לשמח אותם, לעשות להם טוב על הלב. אנחנו עושים מארזים לחגים, מסדרים, נותנים, וגם נמצאים עם החיילים – לא רק מביאים והולכים. לפעמים אנחנו מגיעים עם משאית עם כל הציוד – אוכל במקררים, שולחנות, כסאות, מגיעים ועושים פריסה. לפעמים זה בחגים ולפעמים בימים רגילים.

אני נהנית מכל רגע, מכל שניה. זה נותן הרבה סיפוק, מוציא אותך ממירוץ החיים לעשייה למען מישהו אחר. כשאתה נותן בלי לצפות למשהו בחזרה, זה מדהים. נתינה מקבלת משמעות אחרת לגמרי. אם היה לי זמן הייתי עושה עוד דברים.

תודה רבה ליאת, נעים להכיר!

לפעמים חלומות מתגשמים \ קוצים בתחת

ביני יודאיקין

פרולוג – חלומות נרקמים

שיחה של קפה אחה"צ, לפני כארבע שנים על המרפסת המפנקת של טיקוצ'ינסקי, קצת קיטורים על השגרה שמנצחת אותנו יום-יום הולידה פנטזיה/החלטה: נוסעים כולנו יחד לטיול בעולם ידרוש שינוי סדרי עדיפויות אבל חייבים לנצח את השגרה. מאז בפנטזיות היינו בכל העולם. אז אחרי שפנטזנו על כל יבשה הגענו למסקנה שאם אנחנו רציניים צריך לעשות את הצעד הראשון, ולכן בחרנו תאריך יציאה לטיול, ברגע שהחלטנו הרגשנו שזה אמיתי ומשם הכל התגלגל, פתחנו קבוצת whatsapp - "קוצים בתחת".... בחרנו את היעד (ומאז החלפנו אותו שוב), חילקנו משימות, תהליך קבלת הוויזה לארה"ב, חיסונים (לחלקנו), חומרי לימוד מסלול שלדי (שהרי ממילא כל תוכנית היא רק בסיס לשינויים) להודיע בעבודה, ועוד הרבה הכנות וארגונים. שבועיים לפני המראה העסק פתאום מאיץ, מסיימים חפיפות בעבודה, מכינים את הבתים, ובעיקר מרגש לראות מהצד, סדרה ארוכה של פרידות של הילדים ממסגרות החינוך והחברים. כאן המקום להגיד תודה לכל צוותי החינוך – דווקא בפרידה יש תחושה חזקה של קהילה. היום כמעט חודש עבר מאז הנחיתה בלוס אנג'לס נקודת ההתחלה נמצאים בבאחה קליפורניה, ראינו המון נופים משתנים, חוויות חדשות והרפתקאות אין סופיות. לעיתים אנו מרגישים שאנחנו בחדר בריחה ענקי, בכדי לעבור לשלב הבא, צריך לפתור את החידה או למצוא את הקוד המתאים להתקדמות: איך קונים רכב בארה"ב? איפה מוצאים קראוונים? איך מוסיפים ברקסים לרכב ישן? מה צריך כדי לעבור את הגבול? ישראלי עם רכב אמריקאי צריך וויזה למקסיקו?....

חלומות מתגשמים

ב 26 בפברואר נחתנו בלוס אנג'לס, שכרנו רכב לכל משפחה ונסענו לבית ששכרנו בעוד מועד ב AirBnB. כשהגענו לא היה לנו את קוד הכניסה לבית ואחרי יום ארוך של אריזות, נסיעה לשדה התעופה, טיסה של 15 שעות שכירת הרכב ונסיעה של שעה וחצי בפקקים של לוס אנג'לס, כל מה שרצינו זה להיכנס לבית, להוריד תיקים ולנוח רגע. אבל כל קוד שניסינו לא היה נכון, וכל דרך לתקשר הייתה ללא הצלחה. החלטנו ללכת לאכול ארוחת בוקר אמריקאית ולקוות לטוב, לצערנו עדין לא קיבלנו את הקוד.

למזלנו הגיע לבית מלאך בשם אברי גליק, הוא הצליח ברגע להוריד את רמת הסטרס כשאמר לנו שאנחנו חייבים להוריד נעליים ולהתחבר לקרקע, הוציא לנו מים קרים, קפה טעים ועוגיות, לאחר התייעצות החלטנו ללכת עם אברי לטיול כמה קילומטר ברגל בהרי סנטה מוניקה. התארגנות מהירה, שליפת תיקי יום עצירה בסופר לאוכל ו...טיול מקסים בטבע בהחלט עזר. חזרנו לבית אך עדין ללא קוד כניסה ... לאחר שעה הצלחנו לתקשר עם AirBnB ולקבל את הקוד, נכנסנו לבית ולמרות מזג האוויר הקר הילדים קפצו לבריכה הקרה והייתה התרגשות גדולה.

בימים הבאים התמקדנו ברכישת ג'יפ וקרוואן לכל משפחה והכנתם לקראת יציאה למסע. ביני וליאור בהכנה של הרכבים, מיכל מיה והילדים בניקיונות, קניות של סדינים, שקי שינה, כלי אוכל וכדומה. לקחנו את הילדים לחנות הכל בדולר ונתנו להם משימה, כל ילד קיבל 3 דולר והיה צריך למצוא 3 דברים שצריך לקרוואן, הם כמובן היו אלופים, הביאו מטאטא, וסמרטוט וכלי מטבח והיה אתגר מוצלח במיוחד.

חוץ מההכנות עשינו גם כייף, נסענו לשלט של Hollywood, לשדרת הכוכבים, ובמקרה הגענו לשוק איכרים מגניב ססגוני וצבעוני. אכלנו אוכל רחוב ומשם נסענו למזח של סנטה מוניקה, מקום מאוד מתוייר והרגיש כמו מלכודת תיירים מוצלחת. ביום נוסף נסענו לים, הילדים נכנסו לים שחקו בחול והינו בעננים. אפילו הספקנו לצפות בלוויתן הראשון. לאחר מכן נסענו ל Venice Beach עוד מקום מתוייר, צבעוני ושונה מאוד מכל מה שאנחנו מכירים. לאחר שבועיים וחצי של הכנות, בילויים, ארוחות משותפות והרבה עזרה גדולה של בני משק משובחים, אברי גליק, אייל תלם, יורם מסר ודני פורסטר (את נושא הקהילה כבר ציינו??? גם כאן תודה לכל אותה חברה) יצאנו לדרך.

איזו התרגשות, חששות והרבה לא נודע. התחלנו לנדוד דרומה לכיוון סאן דיאגו, גילינו שלסחוב קראוון זה כבד ואיטי (מאד) – אולי נצטרך להתאים תוכניות לקצב קצת אחר. אבל זה בסדר, הרי אמרנו שכל תוכנית היא רק בסיס לשינויים.

עצירה ראשונה ב Dana Point עיר יפיפייה על החוף, עצרנו בפארק קמפינג בלי חיבור לחשמל ומים, אך עם שירותים ומקלחות, הכנה טובה לקראת המשך הטיול. נשארנו שם שתי לילות, בילינו בחוף, טיילנו בעיר ונהננו מההתרגשות והחופש. כל ערב אנו מסתכלים על המפות, יעדים פוטנציאליים, מתכננים את היום יומיים הבאים.

עצירה הבאה הייתה פארק קרוואנים קצת מחוץ לסאן דיאגו, במיקום קרוב לגבול בין ארה"ב לבאחה קליפורניה. במטרה לטעום מהעיר המגניבה ולהתקרב לגבול. הלכנו ל SeaWorld, עלינו על רכבות הרים, ראינו מופעים של דולפינים ולוויתנים, פינגווינים כלבי ים ועוד. כמובן לא פספסנו את ההזדמנות לדוג במזח, הצלחנו להוציא דגי מקרל שאף אחד לא רצה אז זרקנו אותם חזרה לים. בבוקר למחרת התעוררנו מוקדם, התארגנות מופתית של הילדים ולאחר חצי שעה נסיעה הגענו לגבול. מכל מה שקראנו הבנו שחציית הגבול לא פשוטה, אך למזלנו לא היו פקקים, עצרו אותנו לבדיקה, הגיע כלב גישוש שנכנס לקרוואן גישש הסניף ושיחרר אותנו לדרכנו. לא בקשו דרכונים או כל מסמך אחר, היינו מופתעים מהתהליך הזריז והפשוט למרות כל האזהרות – קל מידי...לאן נעלם הבניין המובטח של סוכנות הביטוח לרכבים? שעה של שוטטות וגם את החידה הזו בחדר הבריחה הגדול פתרנו. מעבר של גדר מלאכותית בקרקע ומתגלה עולם אחר ושונה, קצב חיים, ניקיון, רמת תחזוקה, פורמליסטיקה, חום אנושי – הכל מקבל צורה אחרת.

הוזהרנו לא לעצור בטיחואנה ולכן לחצנו על הגז (כמה שאפשר כשאתה מושך בית מאחוריק) ועצרנו בעיר הבאה - Ensenada, בעיר הזאת התחלנו להבין איפה אנחנו, חנינו בפארק קרוואנים על חוף הים, מקום מושלם ולכן נשארנו שם 5 לילות, הגאות והשפל הביאו אוצרות מהים והעסיקו את הילדים, אנחנו נהנינו מהנוף, מרחש הגלים והשקט האינסופי. מקלחת חמה הייתה פלוס רציני, רק שהמים מליחים מגיעים מבאר ואחרי כמה דקות המקלחת הפכה לאמבטיה. זמן מצוין להמשך עבודה על הרכבים...

יום אחד נסענו ל Blow Hole - מערה תת ימית שיש בה פיר (ארובה מתוך הקרקע) שלחץ הגלים משפריץ עמוד מים, גם שם נתקלנו במלכודת תיירים, מוכרים פינה קולדה, סומבררו, פירות טרופים, אוכל מקסיקני ומזכרות מקסיקניות, רחוב ארוך שכדי להגיע לפיר, חייבים לעבור בו. הייתה הרבה התלהבות, המון אנשים וכיף אמיתי. בדרך חזרה גילינו שיש תערוכה של רכבי אספנות משופצים, עצרנו, התפעלנו, צילמנו והמשכנו. ביום למחרת טיקוצ'ינסקי עולים על סירת דייגים ויודאקין יצאו לרכיבה על סוסים על חוף הים. הדייג היה הצלחה מסחררת הצלחנו לתפוס 2 דגי Yellow Tail שכנראה אלה דגים מעורכים מאוד ויש להם ביקוש גבוה – למדנו את זה מהעניין שהפגינו כל הדייגים במזח. תפסנו עוד כמה סוגי דגים, ראינו דולפינים וכלבי ים, באגף הסוסים רכיבה משגעת לאורך המפרץ - היה יום מוצלח ביותר, בהחלט עוד חלום שהתגשם.

בזמן שהילדים נהנים גילנו ש(כנראה) בכדי להישאר במקסיקו עלינו להוציא וויזת תייר, בבוקר למחרת ניגשנו למשרד ההגירה, לאחר שהסברנו שאנחנו בטיול ולא יודעים מה נעשה מחר וכמה זמן מתכוונים להישאר במקסיקו, ושאלו לנו כתובת בארה"ב – אנחנו ישראלים, אבל כן הרכבים אמריקאים... הצלחנו לקבל ויזת תייר, הרגשנו שהצלחנו לפצח עוד מכשול בחדר בריחה. אפשר להמשיך. הכנו את הילדים שבכדי להגיע ללטרף ליוויתנים עלינו לחצות את המדבר, כ 600 ק"מ, הערכנו שייקח לנו יומיים או שלושה של נסיעה ארוכה – כבדים ואיטיים, זוכרים? שוב השכמנו מוקדם ונסענו כמעט יום שלם, ראינו את כל סוגי הקקטוסים, (כמו בסרטים) צבעים שונים של חולות ונופים אין סופיים, הגענו לאמצע המדבר לעיירה קטנה ללא מים וחשמל, אכלנו במסעדה מקומית אוכל מקסיקני מקומי, הלכנו לישון מוקדם בכדי לקום שוב מוקדם בבוקר. לאחר עוד יום של נסיעה הגענו לעיירה בשם Gerro negro הידועה במפרץ אליו מגיעים הלווייתנים להמליט, במכרות המלח וציפורי השלך המגיעים לבניית קנים על עמודי חשמל, חוץ מזה אין שם כלום... חנינו בפארק קרוואנים. שוטטות אקראית של אחה"צ, הביאה אותנו למצוא ערמות אין סופיות של צדפות, במישורי מילחות שטופי רוחות – מחזה סוריאליסטי.

בבוקר יצאנו על סירה קטנה לחפש ליוויטנים. 4 שעות של שייט קודם מפגש קצר עם כלבי ים, דולפין שחלף לא רחוק והעיקר פגישה עם מספר ליוויטנים וגוריהם, חיות גדולות שקטות ומאד מרשימות. חלקנו הצליח ללטף, חלקנו סבלו ממחלת ים והקאות והכל ביחד הביא את היום להיות מוכרז כעוד יום מוצלח. חזרנו למחנה הכנו ארוחת שישי והתכוננו ליום הבא של נסיעה לצד המזרחי של באחה. נסיעה של חצי יום ארוך - כ 300 ק"מ (לומדים להתקדם נכון יותר עם הרכבים אבל בעיקר תלויים באיכות הכבישים והידלדלות התנועה).

הגענו לעוד עיירה קטנה על חוף הים. חנינו בפארק קרוואנים (כיוון שזה עוד לא העונה בכל פארק שאנחנו מגיעים אנחנו לבד בפארק ומתקבלים בשמחה) אתמול בערב בעל הבית לקח את כל הילדים למסע דייג לילי, ואנחנו המבוגרים (חוץ מביני – המבוגר האחראי "שזכה" ללוות את הילדים) נהננו בישיבה ליד המדורה.

מחר ממשיכים למפרץ מהמם עם חושות צבעוניות על הים, מזכיר קצת את סיני הלא מתיירת של לפני 30 שנה. מתכננים להישאר שם כמה ימים. להתפנן על החוף, לנוח קצת, יוגה מדיטציה ודייג כמובן.

למרות שהכל נשמע כמו חלום, ובאמת אנו מגשימים הרבה חלומות, לא הכל פשוט, לגור בקרוואן צפוף, שלכל דבר יש את המקום שלו, ואם רוצים להוציא, צריך לפרק חצי ארון, להוציא את כל המגירה, להתקלח במים קרים, או פושרים ללא זרם, במקלחת בגודל של חצי בן אדם, לקפל את הבית, לפתוח הכל מחדש, לקפל שקי שינה ולפתוח, לבשל על גז עם 3 להבות שהסיר תופס את שלושתם, לשטוף כלים בכיור בגודל 15*10, לבשל ארוחה ל 12 סועדים בתנור שבקושי נכנסת אליו תבנית קטנה. לנהוג בכבישים ללא שוליים, כשאתה מושך בית מאחוריק, ומשאיות ענקיות עוקפות או באות מולך לא פשוט בכלל וכמו שראינו שמישהו כתב It's not a slow car it's a fast house. כל קושי מלמד וכל חוויה נותנת עוד זווית – הרבה דגש על שיתוף הילדים בעבודות השוטפות ובתוכניות המתהוות מיום ליום.

בקיצור אנחנו מאוד נהנים מהחופש, מלהיות 24 שעות עם הילדים ובני הזוג שלנו, ממראות חדשים ומופלאים, מלמידה של שפה חדשה ותרבות אחרת ועוד דברים רבים שכנראה שהילדים לא יספגו בבית ספר. נמשיך לעדכן מידי פעם. בנתיים תהנו בכל יום. אוהבים וגם מתגעגעים וממשיכים לעקוב אחר מד הגשם של תמיר – בתקווה שישלם את הפנסיות. משפחות טיקוצ'ינסקי ויודאקין

מסיבת עיתונאים משותפת בווינגטון

פינת הויזואלוגיה דוד אלמן

Visualogy corner (David Ellman)

עובדים עלינו?
מה? מי? למה? תאורת כביש?

ככה עובדים היום לעומת פעם
למטה: טומי עמית ולו סגל חופרים

ואת פורים חגגו גם "לפני הספירה"
משהו כמו 1954 - 1956

הכיתה הראשונה של הקיבוץ
כיתת "אריה"

על שם ליאון (אריה) לייטמן ז"ל

First kids of the Kibbutz

"Arieh" group

named after Leon (Arieh) Lightman

משולחן העורכת

למטיילים בעולם הגדול

גדליה רבע איש / נתן אלתרמן

א'

אני הוא גדליה רבע איש,
אכל אני צומח.
אם אין לי בית, יש לי כביש
ועל הכביש גרם.

פה לאחד ישנה מאה
ולשני מאתיים.
ולי פאה ועוד פאה
ויחד פאותיים.

ודי סחבתי כפר שקים
ורצתי הנה שמה -
אני רוצה למרחקים,
אני רוצה הימה.

כי העולם גדול-גדול
צריך לראות בו את הכל,
את הערים והשקטים
ואת עשרת השבטים.

את שור הבר של המשיח,
את לונתן נחש בריח.
אציץ בו פעם ושניה
ושוטי-שוטי אנני.

ב'

אקח אתי עגבניה,
סדור קטן ופתה
ומספון האני
למרחקים אביטה.

נגש הקברניט לשאל:
לאן לנסע, גדליה?
אמריקה היא פה משמאל,
ומימין אוסטרליה.

ואנכי עונה: אדון,
כל המקומות פים הם,
כל העולם של אל עליון
וכל בניו אחים הם.

כי העולם גדול-גדול
צריך לראות בו את הכל
איד מסדר בו כל דבר,
איפה יש חם, איפה יש קר.

ומה לא טוב ומה יפה בו
ואת הספונגיה מי עושה בו.
אציץ בו פעם ושניה
ושוטי-שוטי אנני.

ג'

בבוא היום אני אומר:
הקברניט, הכונה
האוקינוס פה נגמר
נשוב נא הירקונה

ובנמל קהל צוהל
ורעם כלי-הרוח
ואבא שר: תודה לאל,
גדליה, שב לנוח.

והוא בוכה והוא צוחק
שואל: איפה היית?
הייתי, אבא, אוף, הרחק
שא עין והביטה:

הייתי בעולם גדול
ראיתי בעולם הכל
ובחיי וחיות-חיי
אני אומר לך פדאי

יפה הוא העולם, נא אבא
מקום בו לכלם, נא אבא
הצאתי פעם ושניה ושוטי שוטי אניה.